

NAWIEDZICIEL (2) *sb m*

a jasne; teksty nie oznaczają é; drugie e prawdopodobnie jasne (tak w -ciel-).

sg [I nawiedziciel(e)m.] ∅ V nawiedzicielu (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

O Bogu: ten, kto zsyła łaskę [czego] (2) :

[Szereg: »nawiedziciel i obrońca«: Abowiem ten ktory ma wniebiefieh miełkánie nówiedzićielem y obrońcą [visitator et adiutor] ieft miełca onego Leop 2.Mach 3/39 (Linde).]

W przeni (2) :

Wyrażenie: »serc, dusz ludzkich nawiedziciel« (1:1): DVchu Święty łtworzyćielu/ Serc ludzkich nówiedzićielu: Rącz łółką twoią obdárzyć/ Sercá ktoreś raczył łpráwić. LatHar 36, 367.

RS